

Rose

江湖遍地是奇葩
ท้าวยุทธภพ
มีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 2

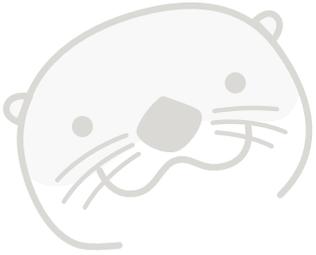
语笑阑珊

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

เขียน

ไซฉิง

แปล

การอ่านดีจากรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

แม้เส้นเขียนหลังจะโชคดีที่ได้มาอยู่ในร่างคุณชายหน้าตาดีงาม แต่หน้าตาดีเกินไปก็นำพาความวุ่นวายมาให้เหมือนกัน หลังจากนั้น เส้นเขียนหลังดันถูกใจหยิ่งเก๋าของตัวเองมาซิงตัวไปเสียได้ แถมรายนี้ ยังเป็นถึงประมุขลัทธิมารอีกด้วย ทำให้ประมุขฉินและเหล่าองค์กรกึ่งเงาร้อนใจไปตามๆ กัน

ทว่าในความโชคร้ายยังมีความโชคดี เพราะเส้นเขียนหลังรู้แล้วว่า “มณีนพดารา” อาจเป็นหนทางให้เขาได้กลับสู่ยุคปัจจุบัน

ในเล่มนี้ เส้นเขียนหลังจะได้พบกับ “เจ้าก้อนขนตัวน้อย” รับรองได้ว่าความน่ารักของเจ้าตัวน้อยนอกจากจะชนะใจนายเอกของเราได้แล้ว มันจะชนะใจนักอ่านได้ด้วย

เรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป ขอเชิญไปร่วมลุ้นและให้กำลังใจเส้นเขียนหลังกันต่อเนะคะ

Rose

จากใจผู้เขียน

感谢泰国的读者朋友们，
感谢你们愿意打开这本书，
一起走进这个快意恩仇的江湖！
祝阅读开心，生活精彩。

Handwritten signature in Thai script, likely reading 'อวี๋เซี่ยวหลานซาน' (A-Wei Xie-Yuan-Shan).

ขอบคุณเพื่อนๆ นักอ่านชาวไทย

ขอบคุณที่พวกคุณยินดีเปิดอ่านหนังสือเล่มนี้ แล้วก้าวเข้าสู่ยุทธภพที่

เต็มไปด้วยบุญคุณความแค้นอันแสนสนุกสนานด้วยกัน!

ขอให้มีความสุขกับการอ่านและมีชีวิตที่เปี่ยมล้นสดใส

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

จากใจผู้แปล

ขอสารภาพว่าตอนที่เรารอ่านต้นฉบับเรื่องนี้ถึงตอนที่เส้นเขียนหลังหายตัวไปเราก็กังวลนิดหน่อย เพราะนายเอกไม่ใช่สายต่อสู้ แถมถ้าพูดกันตามตรงเส้นเขียนหลังก็เป็นนายเอกที่น่าเป็นห่วงไม่น้อย เพราะนอกจากร่างกายจะอ่อนแอเพราะโดนพิษแล้ว เจ้าตัวยังค่อนข้างซื่อป้อหน่อยๆ อีกต่างหาก มีหน้าซำยังสู้รบตบมืออะไรกับเขาก็ไม่เป็น การที่ต้องออกไปเผชิญหน้ากับอันตรายเพียงลำพังโดยไม่มีเงินเล่าอวีคอยปกป้องจึงเป็นอะไรที่น่าหวั่นใจทีเดียว แต่ในเล่มสองนี้ขอบอกไว้เลยว่าเส้นเขียนหลังจะพิสูจน์ให้เห็นว่าตัวเขาไม่ใช่นายเอกอบบางที่เอาแต่งอแงอหำรอให้พระเอกมาช่วย แต่เป็นนายเอกที่มีไหวพริบ จิตใจเข้มแข็ง มองโลกในแง่ดี และพร้อมจะร่วมเป็นร่วมตายกับคนรักโดยไม่มีวันทอดทิ้ง

ในเล่มสองนี้ นอกจากมณีเทพดารานำตำนานที่ทยอยมาอยู่ในครอบครองของเส้นเขียนหลังแล้ว เส้นเขียนหลังกับจินเล่าอวีก็ยังได้พบกับสิ่งอัศจรรย์อีกอย่างด้วย ใบบีให้ว่าสิ่งอัศจรรย์ที่ว่าเป็นหนึ่งในสิ่งที่เราชอบที่สุดในเรื่องนี้เลยละ ภูมิใจนำเสนอมากๆ

แล้วพบกันใหม่ในเล่มหน้านะคะ

ใช่ฉิ่ง
ผู้แปล

บทที่ 54

|| แสดงละครชั้นดีด้วยน้ำพักน้ำแรงตัวเอง!
ว่าแล้วเซียวว่านายคนนั้นมันพึ่งพาไม่ได้!

หินผาเสริมความมั่นคง ให้อู๋โหมงคี่ไต้ดินจึงยากที่จะ
หลงเหลือรอยเท้าบนพื้น หนึ่งวันผ่านไปก็แล้ว แต่ยังมีข่าวคราวของ
เส้นเชียนหลง เยี่ยจิ้นนี่หน้า “น่าจะออกจากอู๋โหมงคี่ไต้ดินไปแล้วกระมัง”

“หุบเขาฉงฮวามีทางออกก็ทาง” ฉินเส้าอวี๋ถาม

เยี่ยจิ้นวิ่งปรี๊ดไปหลบด้านหลังฮวาทัง

ผู้คุ้มกฏฝ่ายซ้ายเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “อีกเดี๋ยวหากท่านประมุข
อยากเชือดคน ข้าน้อยจะช่วยจับท่านมัดแน่นนอน”

เยี่ยจิ้น “...”

*มารดามันเถอะ ไม่ใช่กองโจรสักหน่อย พวกเจ้ายังมีเหตุผลบ้าง
หรือไม่!*

“พูด!” ฉินเส้าอวี๋ดวงตาวาวโรจน์

อย่าทำหน้าที่ทำดาเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อกันเช่นนี้สิ! เยี่ยจิ้นกล่าว
อย่างระมัดระวัง “สำหรับคนธรรมดาแล้ว หุบเขาฉงฮวาคือวงกตมรณะ
ไม่มีทางที่จะออกไปได้เลย”

“แล้วเฟิงจิวเยี่ยเล่า” ฉินเส้าอวี๋ถาม

เยี่ยจิ้นกล่าว “เรื่องเฟิงจิวเยี่ยข้าไม่รู้ แต่สำหรับยอดฝีมือเช่นเจ้า
ทุกหนทุกแห่งในหุบเขาฉงฮวาล้วนเป็นทางออก”

จบสิ้นแล้วที่นี่

ฮว้างกระเถิบถอยหลังอย่างเงิบเขียบ

เจ้าหูเขาเยี่ย ขอให้โชคคืนเจ้าคะ

“เสียอยู่!” ฉินเส้าอวีสีหน้าเย็นเยียบราวเกล็ดน้ำแข็ง

“ข้าเหนื่อยอยู่นี่ขอรับ” จ้าวอู่ก้าวออกมา

ฉินเส้าอวี “ประสานกับทางการให้เฝ้าประตูเมืองฉงชวเอาไว้ บอกไปว่าภรรยาข้าหายตัวไป ฮว้างกับพันเหยียนนำกำลังคนของเรา ส่วนหนึ่งออกไปค้นหาจากในสู่นอกให้ถี่ถ้วนอีกครั้ง ไม่ว่าเจอเบาะแสบอะไร ก็ให้กลับมารายงานทันที!”

“ขอรับ / เจ้าคะ” ทั้งสามรับคำสั่งแล้วจากไป

เยี่ยจิ้นที่หลบอยู่หลังเสายืนศีรษะออกมากิ่งหนึ่ง “คนของข้าก็ช่วยได้นะ เราทุกคนล้วนเป็นพี่น้องที่เต็มใจต่อกันทั้งนั้น เจ้าอย่าทำอะไรวุ่นวายเสีย!”

ฉินเส้าอวียิ้มเย็น “หากหนี้ยังหาหลิงเออร์ไม่พบ ข้าจะมัดเจ้าแล้วเอาไปแลกตัวคนที่ลี้ภัยมาร!”

เยี่ยจิ้นได้ยินเช่นนั้นน้ำตาก็ไหลพราก

เกี่ยวอะไรกับบิดาเล่า มารดามันเถอะ เจ้าต่างหากที่เป็นประมุข ลี้ภัยมารตัวจริง!

ในฐานะคูรักแห่งชาติที่มีอิทธิพลสูงสุด สถานะของเสียนเซี่ยนหลังจากกับฉินเส้าอวียิ่งสูงส่งกว่าหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้า¹ ด้วยซ้ำ ด้วยเหตุนี้ตกบ่าในวันเดียวกัน หลังจากทางการปิดประกาศทั่วเมืองเรื่องที่คุณชายเสียนถูกลี้ภัยมารลักพาตัวไป นอกจากทุกคนจะหวาดหวั่นจนหน้าถอดสีแล้ว

¹ตำนานเก่าแก่ของจีน เล่าเรื่องราวความรักต้องห้ามของหนิวหลง (หนุ่มเลี้ยงวัว) กับนางฟ้าจื่อหนี่ (สาวทอผ้า) ทั้งคู่ฝ่าฝืนกฎสวรรค์แต่งงานครองคู่กันบนโลกมนุษย์ เมื่อเจ้าแม่ซีหวังหมู่ ผู้ครองแดนสวรรค์รู้เข้าก็เรียกตัวจื่อหนี่กลับ แต่หนิวหลงก็ยิงพานุตรชายและบุตรสาวขึ้นไปตามหาภรรยาบนสวรรค์ ทำให้เจ้าแม่ซีหวังหมู่พิโรธ พระนางจึงใช้ปีนกริตท้องฟ้าให้กลายเป็นแม่น้ำขวางกั้นทั้งสองเอาไว้ ต่อมาบรรดานกสีเขียวบนสวรรค์ซบเซากับความรักของทั้งคู่จึงบินมารวมตัวกันเป็นสะพานให้ทั้งสองได้พบกันทุกวันขึ้น 7 ค่ำ เดือน 7 ของทุกปี และกลายเป็นเทศกาลซีซีหรือวันแห่งความรักของจีนในเวลาต่อมา

ยิ่งไปกว่านั้นยังพากันแสดงออกว่าหัวใจแทบจะแหลกลาญเต็มที ทำไมถึงมีคนชั่วร้ายปานนี้อยู่หนอ ถึงขั้นพรากคู่แท้ออกจากกัน! คู่แท้เนี่ยไม่ใช่ว่าเจ้าคิดจะจับพวกเขาแยกออกจากกันก็จับแยกได้หรอกนะ! ดังนั้นเมื่อทุกคนกินมื้อเย็นเสร็จก็มาจับกลุ่มกันที่ประตูเมือง คอยช่วยทางการตรวจสอบบรรดาคนที่ออกนอกเมือง ป้องกันไม่ให้ประมุขลัทธิมารผู้ชั่วร้ายแฝงตัวปะปนออกไป!

สถานการณ์โกลาหลวุ่นวายยิ่ง มักจะมีคนตื่นเต้นตกใจขึ้นี้วหาว่า “คนผู้นี้ไม่คุ้นหน้า!” อยู่บ่อยครั้ง ทว่าไม่นานก็จะมีอีกคนโดดผลุงออกมาบอกว่า “คนผู้นี้คือพี่ชายของน้องชายสามีของป้ารองข้าเอง ไม่มีปัญหาใดแน่นอน...” โนนนี่นั่น ทหารยามเฝ้าประตูจึงถูกก่อกวนจนปวดเศียรเวียนเกล้า แสนเอี่ยมระอา แต่ก็ไม่อาจใช้กำลังขับไล่ ได้แต่ต้องอดทนอย่างขมขื่นต่อไปเท่านั้น!

“ประมุขจินอยู่นั้น!” มีคนตาดีร้องออกมา

ทุกคนในที่นั้นล้วนมองตามสายตาของเขาไป แล้วก็เห็นจินเส้าอวี๋ยืนเอามือโพล่หลังอยู่บนกำแพงเมืองอันสูงลิ่ว ฉากหลังคือตะวันยอแสงสีแดงฉานดั่งโลหิต ดูแสนจะองอาจผ่าเผย แต่ก็โศกเศร้าอย่างยิ่ง!

ทุกคนต่างพากันหลังน้ำตาด้วยความเห็นอกเห็นใจ ภรรยาที่รักถูกลัทธิมารลักพาตัวไปเช่นนี้ ประมุขจินต้องเจ็บปวดรวดร้าวใจมากเป็นแน่ บางทีหัวใจอาจจะด้านชาไปแล้วก็ได้

ใจแตกสลายปนปี้หมดแล้วกระมังนั้น!

ฮวาถั่งกล่าว “ท่านประมุข จะกลับหรือไม่เจ้าคะ”

จินเส้าอวี๋เห็นกายโอดดลงจากกำแพงเมือง ชายเสื้อสะบัดไหวตามแรงลม ก่อนจะร่อนลงเบื้องหน้าฝูงชนอย่างมึนงง

“ไอ้โห!” ฝูงชนส่งเสียงร้องด้วยความตื่นตาตื่นใจ ช่างหล่อเหล่าเหลือเกิน!

แม่นางน้อยยกมือปิดหน้าด้วยความขวยเขิน หากมองนานกว่านี้ อีกสักนิดคงเป็นลมล้มพับไปเป็นแน่!

“ขอบคุณทุกท่านที่ยินยอมพร้อมใจช่วยข้าตามหาหิงเอ๋อร์” จินเส้าอวี๋

เอื่อยอย่างไม่รีบไม่ร้อน

สถานการณ์พลันสงบลงทันที

ฉินเส้าอวี่ “วังจ्यूอิงและทางการคอยเฝ้าประตูเมืองอยู่ เฟิงจิว่เยี่ย ย่อมหลบหนีไม่พ้น ข้ากลัวแต่ว่ามันจะหลบซ่อนอยู่ในเมือง ยิ่งยึดเยื้อนานเท่าไร หลังเออร์ก็จะมีอันตรายมากขึ้นเท่านั้น”

“ท่านประมุขโปรดวางใจ!” ทันใดนั้นก็มีคนร้องตะโกนขึ้นมาท่ามกลางฝูงชน “เราจะรีบกลับไปพลิกแผ่นดินหาทันที จะไม่ปล่อยให้มารร้ายที่จับตัวคุณชายเสียนี่ที่หลบซ่อนเด็ดขาด!”

“ขอบคุณมาก” ฉินเส้าอวี่สีหน้าอิดโรย “หากตามหาหลังเออร์พบ ข้าผู้แซ่ฉินจะตอบแทนด้วยทองคำหมื่นเหรียญ!”

ไอ้หย่า ทองคำหมื่นเหรียญ! ฝูงชนพลันกลับหลังหันวิ่งหน้าตั้งเข้าตัวเมืองทันที ทำให้คุ้รักได้ครองคู่กันแล้วยังมีเงินมีทองให้อีกต่างหาก เรื่องดีงามเช่นนี้ไม่มีบ่อย จะต้องคว้าโอกาสเอาไว้ให้มัน!

เมื่อบรรดาชาวบ้านจอมเอะอะมะเหิงจากไป เหล่าทหารเฝ้าประตูเมืองต่างก็พากันพรูลมหายใจ มีเพียงทหารนายหนึ่งเท่านั้นที่มีสีหน้าย่าแยะ คลับคล้ายมีวาจาจะกล่าว

“มีปัญหอะไร” ฉินเส้าอวี่มองเขา

ทหารคนนั้นพลันสะดุ้งโหยง เห็นได้ชัดว่าเจ้าตัวไม่คาดคิดว่าฉินเส้าอวี่จะเป็นฝ่ายเริ่มสนทนากับตน

“พูดมา” ฉินเส้าอวี่เอ่ย

ทหารน้อยรวบรวมความกล้า “เฟิงจิว่เยี่ยวรยุทธ์กล้าแกร่ง ทว่าท่านประมุขกลับไปให้ประชาชนออกไปตามหาเช่นนี้ มันจะไม่...เหมาะสมเท่าไรกระมังขอรับ”

ฉินเส้าอวี่มองประเนินเขาคูหนึ่ง “ชื่ออะไร”

“...หวงอาไ้ตัว²ขอรับ” เสียงนั้นเบาราวกับบุ้งร้อง นั่นก็เพราะว่าชื่อนี้

² “หวง” หมายถึง สีเหลือง ส่วนชื่อ “อาไ้ตัว” แยกเป็น “อา” ที่เป็นคำนำหน้าใช้เรียกชื่อคนกับ “ไ้ตัว” ที่หมายถึง ถั่ว แปลรวมได้ความว่า “เจ้าถั่วเหลือง”

ออกจะฟังดูซื่อไปหน่อย

จินเล้าอวี๋ยิ้มพลางสายหน้าก่อนจะมุงหน้าเข้าเมืองไป

“อายุเท่าไ้แล้ว” ฮวงถั่งที่รั้งอยู่ซักถามต่อ

“สิบหกขอรับ” ดวงตาดำขลับของหวงอาไ้ตัวสูงใสแวววาว

“หากเจอเฟิ่งจิว๋เยียบุกฝ่าออกไปเจ้าก็จะเป็นอันตรายมากเช่นกัน”

ฮวงถั่งมองเขา

“นั่นมันไม่เหมือนกันนี่ขอรับ ข้ารับเบียดหัวัดจากทางการ ย่อมต้องทำเรื่องเช่นนี้อยู่แล้ว!” หวงอาไ้ตัวกล่าว

“แล้วดาบละ” ฮวงถั่งเหลือบดูฝักดาบวางเปล่าของอีกฝ่าย

หวงอาไ้ตัวหน้าแดง “ยังไม่ได้มาขอรับ ระยะเวลาทางการขาดบประมาณ”

“ตั้งนั้นก็เลยแสรังห้อยปลอกเปล่าๆ มาหลอกตาอย่างนั้นหรือ”

ฮวงถั่งหลุดซ้ำ “ไปกันเถอะ”

“ไปไหนขอรับ” หวงอาไ้ตัวตื่นตกใจ

“วังจุยอิง จะไปไม่ไป” ฮวงถั่งเหล่่มองเขา

“ไปขอรับ!” หวงอาไ้ตัวดวงตาเป็นประกาย ยึดดอกตัวตรงแห่้นว
คนโตกว่าที่อยู่โดยรอบพากันมองมาด้วยความอิจฉาตาร้อน... ซ่าง
โซคดีแท้

“ข้าเข้าร่วมกับวังจุยอิงได้หรือขอรับ” หวงอาไ้ตัวพูดเจื้อยแจ้วไป
ตลอดทาง

“หากตัดใจพรากจากพ่อแม่เจ้าก็ยอมได้” ฮวงถั่งกล่าว

หวงอาไ้ตัวอารมณ์ดำดิ่ง “ข้าไม่มีพ่อแม่ ท่านยาเองก็เพิงลาโลก
ไปไม่นาน”

“โครงการจะถูกไ้ล้ดส่วน น่าจะเป็นหน่ออ่อนที่ดีในการฝึกวิทยายุทธ์”
ฮวงถั่งบิบจับหัวไหล่เขา “แม่จะสายไปหน่อย แต่ก็อาจเป็นยอดฝีมือได้”

“จริงหรือขอรับ” หวงอาไ้ตัวยินดีปรีดาเสียจนแทบจะเป็นลมอยู่
รอมร่อ

ฮวงถั่ง “หากฝึกสำเร็จก็ไปคอยคุ้มครองคุณชายเส้นแล้วกัน เขามี
เด็กรับใช้คนหนึ่งนามว่าเป่าไ้ตัว ประหนึ่งเป็นพี่น้องกับเจ้าเลยก็เตียว”

“ขณะนี้คุณชายเสียนคงไม่เป็นอะไรใช่ไหมหรือไม่ขอรับ” หวงอาไต้ถามด้วยความระมัดระวัง

ฮวาถั่งกล่าว “แน่นอน คนที่ท่านประมุขหมายปอง ใครหน้าไหนก็ไม่อาจแตะต้อง”

“เช่นนั้นเรื่องที่ข้าพูดเมื่อครู่ ประมุขจินจะโกรธหรือเปล่าขอรับ” หวงอาไต้ใจระทึก

“หากเขาโกรธ ข้าจะพาเจ้ากลับมาด้วยได้หรือไม่” ฮวาถั่งปลิ้นยิ้ม “เรื่องที่คุณเจ้ายังคิดได้ ไหนเลยท่านประมุขจะคิดไม่ถึง”

หวงอาไต้กะพริบตาปริบๆ สีหน้าบ่งบอกว่าไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร

ฮวาถั่ง “สายลับของลัทธิมารมีอยู่ทั่วทุกหนแห่ง บรรดาเจ้าแก้อสูรธาโรงน้ำชา หรือโรงรับจำนำ ล้วนเป็นไปได้ที่จะเป็นคนของเฟิงจิวเยี้ยทั้งสิ้นแล้วเขาจะทำตัวเหมือนหัวขโมยธรรมดาสามัญ เทียวหลบซ่อนตัวอยู่ในบ้านของชาวบ้านทั่วไปอย่างนั้นหรือ เหตุผลที่ท่านประมุขพูดเช่นนั้นต่อหน้าฝูงชนก็เพียงเพราะต้องการให้คำเล่าลือไปถึงหูเฟิงจิวเยี้ย บิบบให้เขาไม่กล้าผลิผลามออกนอกเมืองก็เท่านั้น”

หวงอาไต้พลันกระจ่างแจ้ง

“หากออกจากเมืองไปสู่ฟ้าสูงทะเลกว้าง จะตามหากียากเย็นแสนเข็ญแล้ว” ฮวาถั่งตอบว่า “ไปกันเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปพบอาจารย์”

“ประมุขจินหรือขอรับ” หวงอาไต้ตื่นเต้นดีใจทันที

“หวังสูงไม่ใช่เล่นเลยนี่” ฮวาถั่งหลุดหัวเราะ “ท่านประมุขไม่เคยรับศิษย์”

“เช่นนั้นใครหรือขอรับ” หวงอาไต้สงสัย

“เสียวู้อู่!” ฮวาถั่งปลักเปิดประตูลานเรือน

เดิมที่จ้าวอู่ตั้งใจว่าจะออกไปข้างนอกอยู่พอดี จึงเกือบชนกับนางเข้าให้

“พาศิษย์มาให้เจ้าคนหนึ่ง” ฮวาถั่งหิ้วหวงอาไต้มาวางไว้เบื้องหน้าเขา “ท่านประมุขเก็บกลับมา ภายภาคหน้าจะให้เป็นน้องครักษ์ประจำตัวคุณชายเสียน”

“...” จ้าวอู๋นินหัวหน้า

“เข้าไปก่อน” ฮวาถังหันหลังเดินออกไปจากลาน ทั้งสองศิษย์อาจารย์ที่ไม่เคยรู้จักมักจี่กันมาก่อนให้จ้องตากันอยู่อย่างนั้น

นานสองนานผ่านไป จ้าวอู๋ก็ถอนหายใจ “ไปกันเถอะ ไปหาเสื้อผ้าที่พอดีตัวให้เจ้าก่อนสักสองชุด”

หวงอาไต้หวันผวกศีระชะเต็มแรง ก่อนจะฉีกยิ้มสดใสเรีงร่าราวกับดวงตะวัน

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง เจ้านายในอนาคตของเขา หรือก็คือเส้นเขียนหลังผู้แสนโศคร้ายกลับกำลังนั่งฝึกวิชาการระต่ายอยู่กลางป่า ไม่มีเกลือ ไม่มีน้ำมัน ใบบัวหน้าเปื้อนฝุ่นมอมแมม ระทมขมขื่นเป็นที่สุด

นี่มันมนุษย์ยุคหินชัด ๆ!

เฟิ่งจิวเยี่ยที่นั่งอยู่อีกด้านจับตามองเขาอยู่ตลอด

มองหาพ่อแก่เฒ่า! เส้นเขียนหลังโยนกระดูกทิ้งลงพื้น “กินอึมแล้ว”

เฟิ่งจิวเยี่ยขุดหลุมฝังเศษกระดูกกับขี้เถ่าลงไป “จะนอนหลับสักตื่นหรือไม่”

“นอนตามสุ่มทุมพุ่มไม้ จากนั้นก็เจองูเลื้อยมาหาเหมือนเมื่อคืนนะหรือ!” เส้นเขียนหลังถลึงตาใส่อีกฝ่าย

“เช่นนั้นข้าจะกอดเจ้าไว้” เฟิ่งจิวเยี่ยยื่นมือมาหาเขา

เขี่ยลี! เส้นเขียนหลังส่ายหน้าอย่างหนักแน่น

เฟิ่งจิวเยี่ย “ทนอีกหน่อยก็แล้วกัน คินนี้เราก็ต้อออกจากเขาได้แล้ว ถึงตอนนั้นยอมมีที่ให้พำนักเอง”

“ที่บอกว่า ‘ยอมมีที่ให้พำนักเอง’ หมายความว่าอย่างไร” เส้นเขียนหลังระแวง ออย่าบอกนะว่าจะสุมหาบ้านชวานาสักหลังแล้วสังหารยกครัว จากนั้นก็ค้างอ้างแรมสักคืนนะ

อิงจากลักษณะเด่นของประมุขลัทธิมารแล้วคงทำเรื่องแบบนี้ได้เสียด้วยสิ นี่มันพวกสติวิปลาสจิตไม่ปกติชัด ๆ!

เฟิ่งจิวเยี่ยเอ๋อ “ในเมืองมีคนของข้าอยู่ไม่น้อย ถ้าแกใจของ
โรงเครื่องเงินเสียงรู่ย ถ้าแกหมีของโรงรับจำนำเจ้าไหน หวังตำแหน่งสำนัก
คุ้มภัยเว่ยหย่วน...”

“เจียบปากไปเลย เจียบปากไป!” อีกฝ่ายยังไม่ทันพูดจบ เส้น
เขียนหลังก็อดหูตัวเองเสียก่อน “ข้าไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น!”...เวรเอี้ย

ในเมื่อเป็นสายลับก็อย่าพูดส่งเดชแบบนี้สิ! ยิ่งรู้มากก็ยิ่งตายเร็ว...
ดูไม่ยากฟังเลยสักนิด!

“กลัวอะไร” เฟิ่งจิวเยี่ยดึงมือเขาลง “ระหว่างเจ้ากับข้า มีอะไร
ยอมต้องเปิดเผยต่อกันอย่างตรงไปตรงมาเป็นธรรมดา”

เส้นเขียนหลัง “...”

“ต้องให้เจ้าลำบากแล้ว” เฟิ่งจิวเยี่ยเช็ดคราบฝุ่นเล็กน้อยบนแก้ม
เขาออก

นี่มันรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ของคูรักรักซัดๆ เลย...เส้นเขียนหลัง
ปวดหัว

อย่าบอกนะว่า เส้นเขียนหลังคนก่อนกับหมอนี่เป็นคูรักรักกันจริงๆ
ถ้าเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่ว่าตนทำเรื่องไม่เหมาะไม่ควรอย่างมากมายไปแล้วหรือ!

แต่มันช่วยไม่ได้นี่นา! บิดาไม่ได้อยากจะทำหุ้มิตมาสักหน่อย เรื่อง
พรรคนี้มันบังคับให้เกิดขึ้นได้ที่ไหนเล่า!

เส้นเขียนหลังมองอีกฝ่ายด้วยสายตาขมขื่น “ข้าความจำเสื่อม
ไปแล้วนะ”

“ข้ารู้” เฟิ่งจิวเยี่ยพยักหน้า

“ดังนั้นเจ้าบอกข้ามาดีกว่าว่าแท้จริงแล้วข้าเอาของอะไรมาจากเจ้า
กันแน่” เส้นเขียนหลังยกมือสาบาน “หากหาเจอ ข้าจะคืนให้เจ้าแน่ๆ”

“เรื่องของที่วานั้นเอาไว้ค่อยว่ากันอีกที ข้าจะช่วยรักษาสมองเจ้า
ให้หายดีเสียก่อน” เฟิ่งจิวเยี่ยกล่าว

คงรักษาสมองฉันไม่หายหรอก เดิมทีก็เป็นคนละคนกันอยู่แล้ว
จะไปนึกอะไรออกได้ไงล่ะ! เส้นเขียนหลังสลดหดหู่นิ่งซิดสุด

“คิดอะไรอยู่” เฟิ่งจิวเยี่ยถาม

เส้นเขียนหลังพุดด้วยความหวังอันเปี่ยมล้น “เจ้าเคยได้ยินเรื่อง
ทะลุมิติหรือไม่”

เฟิ่งจิวเยี่ยนนิ้วหน้า “อะไรนะ”

“ไม่มีอะไร” เส้นเขียนหลังหน้าม่อยคอตก ว่าแล้วเชื่อว่าไม่ควร
คาดหวังอะไรกับอีกฝ่าย

“พักผ่อนสักครู่เถอะ” เฟิ่งจิวเยี่ยนนั่งขัดสมาธิบนพื้น

“ถ้าจะเดินลมปราณอีกแล้วหรือ” เส้นเขียนหลังถาม

“ใช่” เฟิ่งจิวเยี่ยนผงกศีรษะ

เส้นเขียนหลังขยับออกจากอีกฝ่ายเงิบ ๆ ไอ้พิษประเภทที่
ถ้าไม่ “บีบ” ก็เจ็บปวดทรมานเจียนตายแบบนี้เรียกว่าดวงช่วยชั้นสุด
ดังนั้นของอย่างดอกเบญจมาศน้อยเนื้อก็ต้องอาศัยพลังกำลังตัวเองปกป้อง
เอาไว้ให้ดี

“วางใจเถอะ ข้าจะไม่แตะต้องเจ้า” เฟิ่งจิวเยี่ยนหลับตาลง “ข้าจะ
ไม่ทำเรื่องที่เจ้าไม่ปรารถนาจะทำ”

เรื่องนี้มันก็พุดยากนะ! ทำทางเจ้าตอนพิษกำเริบหน้ากลัวออกปานนั้น!
เส้นเขียนหลังค่อนข้างพอใจ

“แต่หากหลบหนีไประหว่างที่ข้ากำลังเดินลมปราณรักษาตัวละก็
ข้าก็ไม่ถือสาที่จะใช้นาฬาดังมานพสุธาตั้งฟูกร่วมกับเจ้าสักหน” เฟิ่งจิวเยี่ยน
กล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

เส้นเขียนหลัง “...”

ไอ้คนป่าเถื่อนนี้!

“ถ้าไม่ยอมทำให้ข้าพิษกำเริบจนสูญเสียการควบคุมก็นั่งอยู่ตรงนั้นดี ๆ”
เฟิ่งจิวเยี่ยนเริ่มปรับลมหายใจ

เส้นเขียนหลังนอนแผ่หลายอยู่กับพื้นอย่างหมดอาลัยตายอยาก พลัง
เหม่อมองหมู่เหม่ออ่อนนุ่มบนท้องฟ้า

หรือตนจะต้องถูกพากลับไปลัทธิมารแล้วตบแต่งกับเฟิ่งจิวเยี่ยนจริงๆ

เวร! แต่คิดถึงความเป็นไปได้นี้ เส้นเขียนหลังก็เสียวสันหลังวาบ
ทันที

รอบด้านไม่มีเสียงผู้คนแม้แต่คนเดียว...นายคนนั้นนะ ตกลงเองจะมาช่วยดูหรือเปล่าเนี่ย!

ไม่มีข่าวคราวเลยสักนิด

น่ารำคาญเป็นบ้า!

พากฟายามราตรีสายฝนโปรยปราย เฟิงจิวเยี่ยสัปดาห์ดูเขาแล้วอาศัยความมืดมิดยามค่ำคืนลอบเข้าบ้านหลังหนึ่งในเมืองฉงชวา

“แฉีกๆ” เส้นเขียนหลังไอโซลก

เฟิงจิวเยี่ยจับชีพจรเขาดู จากนั้นก็เขยคางเขาขึ้น ยัดยาเม็ดหนึ่งเข้าปาก

“อะไรนะ!” เส้นเขียนหลังพยายามเอาเจียนสุดกำลัง ทว่าเพียงเข้าปากมันก็จะหายไปหมดแล้ว

“ยังคิดว่าข้าจะทำร้ายเจ้าอีกหรือ” เฟิงจิวเยี่ยแสดงสีหน้าไม่พอใจ “มันยับยั้งพิษหมันต์ไม่ให้กำเริบได้”

“เจ้ารู้ด้วยหรือว่าข้าถูกพิษหมันต์” เส้นเขียนหลังตกใจ

“ใครก็ได้!” เฟิงจิวเยี่ยส่งเสียงเรียกออกไปนอกประตู

“ท่านประมุข” ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งเดินเข้าประตูมา เลื้อยผ้าที่เขาสวมใส่เรียบง่ายอย่างยิ่ง

“หาคนมารับใช้เขา” เฟิงจิวเยี่ยเดินตรงออกไปด้านนอก “ในเมืองเป็นอย่างไรบ้าง”

ชายวัยกลางคนปิดประตูห้องก่อนจะกล่าวเสียงเบา “สถานการณ์ตึงเครียดมากขอรับ”

เส้นเขียนหลังนั่งเงี่ยหูฟังอยู่บนเตียง อยากฟังให้มากกว่านี้เหลือเกิน แต่เสียดายที่ได้ยินแว่วๆ เพียง “จินเส้าอวี” จากนั้นทั้งสองก็เดินทางออกไปไกลเสียแล้ว

อย่าเดินกันไวขนาดนี้จะได้ไหม! เส้นเขียนหลังกระโดดลงจากเตียงแล้วแหบหูติดกับประตู ทว่าใครบางคนกลับเปิดประตูห้องออกโดยไม่หันตั้งตัว “มีอะไร”

เส้นเขียนหลังเสียหลักจนเกือบสะดุดล้มหัวที่มระเบียงทางเดิน

“หากคุณชายไม่มีเรื่องอะไรก็เชิญกลับเข้าไปเถอะขอรับ” ที่หน้าประตู มีชายฉกรรจ์ผิวดำรูปร่างอ้วนท้วนยืนอยู่ ดูแล้วน่าจะสูงอย่างน้อยร้อยเก้าสิบ เลยทีเดียว!

เส้นเขียนหลังกลับไปบนเตียงอย่างว่าง่าย ประตูห้องถูกลงกลอนอีกครั้ง ห้องนี้ไม่มีหน้าต่าง มีเพียงแสงเทียนวิบไหวบนโต๊ะ

นี่มันค่ายกักกันชัด ๆ! เส้นเขียนหลังถอดผ้าห่มพลางครุ่นคิด... บอกว่าสถานการณ์ตึงเครียด ก็แสดงว่าฉันเส้าอวี๋กำลังหาฉันอยู่สินะ

“เส้ามาให้ละเอียด” ในอีกห้องหนึ่ง เฟิงจิวเยี่ยกำลังสนทนากับชายวัยกลางคนผู้นั้น

“ฉันเส้าอวี๋ออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ทางการและยอดฝีมือของวังจ्यूอิง ฝ่าประตูเมืองทั้งสี่อย่างเข้มงวด ภายในตัวเมืองเองก็ไม่ปลอดภัยขอรับ มันบอกว่าใครก็ตามที่หาคุณชายเส้นพบจะตกรางวัลเป็นทองคำหมื่นเหลี่ยม ผู้ใดแจ้งเบาะแสก็จะได้รับเงินเช่นกัน”

เฟิงจิวเยี่ยขมวดคิ้วมุ่น

ชายวัยกลางคนเอ่ยต่อ “ช่วงหลายวันมานี้ชาวบ้านชาวเมืองราวกับเป็นบ้ากันไปหมด ค้นหาแค่ในบ้านตัวเองเสร็จยังไม่พอ วางเมื่อใดก็เที่ยวเตร็ดเตร่ไปตามท้องถนนมองหาคนแปลกหน้า ถึงขั้นทานกหวีดไม้ไผ่ พอมีอะไรผิดปกติก็เป่าทันที เสียงดังลั่นไปครึ่งเมืองเลยทีเดียว ต่อให้แปลงโฉมก็เกรงว่าจะเล็ดลอดออกไปไม่ได้ขอรับ”

“ไปช่วยข้าจัดยาเหล่านี้มา” เฟิงจิวเยี่ยยื่นรายการสิ่งของให้เขา “ในเมื่อออกไปไม่ได้ เช่นนั้นข้าก็ไม่ออกไปแล้ว”

“ข้าเหนื่อยเองก็ตั้งใจจะบอกเช่นนี้เหมือนกันขอรับ” ชายวัยกลางคน ผงกศีรษะ “อู๋โม่กลับไ้ร้านสมุนไพรของข้าเหนื่อยล้ายิ่ง ผู้ใดก็ไม่อาจหาพบ ท่านประมุขรักษาตัวอยู่ที่นี้ได้ เรื่องอื่นนอกเหนือจากนี้ไว้ค่อยว่ากันวันหลัง”

“นายท่าน” ใครบางคนเคาะประตูอยู่นอกห้อง

“มีเรื่องอะไร” เฟิงจิวเยี่ยนิ้วหน้า

“คุณชายท่านนั้นบอกว่าจะไม่สบาย” ผู้ที่มากล่าวขึ้น “ตอนนี้กำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ในห้องขอรับ”

ชายวัยกลางคนมองเฟิงจิวเยี่ย “ท่านประมุข”

“ข้าจะไปดูสักหน่อย” เฟิงจิวเยี่ยเดินออกไป

“แฉ็ก ๆ ๆ!” ภายในห้องเล็กอันมืดสลัว เส้นเขียนหลังกำลังโก่งคอไอสุดแรงเกิด

“เป็นอะไรไป” เฟิงจิวเยี่ยผลักประตูเข้ามา นั่งลงข้างเตียงพลางถาม

“เวียนหัว” เส้นเขียนหลังนั่งพิงหัวเตียง สีหน้าชาวซีต

“น่าจะเป็นเพราะเปียกฝนจนเป็นหวัด” เฟิงจิวเยี่ยลองวัดอุณหภูมิบนหน้าผากเขาดู “ข้าจะให้คนไปช่วยจัดยาให้เจ้า กินเสร็จเดี๋ยวก็หายแล้ว”

“พิษหมันต์จะไม่กำเริบหรือ” เส้นเขียนหลังซักถาม

“แน่นอนว่าไม่” เฟิงจิวเยี่ยพยักหน้า “เมื่อยเมื่อครูใช้รักษาพิษหมันต์”

“ทำไมเจ้าถึงมียาถอนพิษล่ะ” เส้นเขียนหลังถามอีกฝ่าย “ก่อนหน้านั้นหลายต่อหลายคนที่ข้าพิษกำเริบก็ล้วนแต่ต้องผินหนีให้มันผ่านพ้นไป”

เฟิงจิวเยี่ยยิ้มเย็น “ข้านี้กว่าไม่มีอะไรที่ฉินเส้าอวี้อำนาจไม่ได้เสียอีก”

“เจ้ายังมียาอีกหรือไม่” เส้นเขียนหลังมองเขาด้วยสีหน้าแสนบริสุทธิ์ใสซื่อ “ข้าไม่อยากเจ็บปวดทรมานอีกแล้ว”

“ยอมมี ขอเพียงเจ้าว่าง่ายยอมตามข้ามาดี ๆ ก็จะมียาถอนพิษให้เหลือเพื่อ”

เส้นเขียนหลังไม่ได้พูดอะไร ทว่าดวงตาฉายแววอ่อนคลายอย่างเห็นได้ชัด

เฟิงจิวเยี่ยเห็นเช่นนั้นก็คลี่ยิ้มในใจก่อนจะกล่าวต่อ “นอกจากถอนพิษให้ได้แล้ว ข้ายังมอบของมากมายหลายสิ่งที่เขาไม่มีให้เจ้าได้อีกด้วย”

เส้นเขียนหลังใช้ผ้าห่มห่อตัวเอง

เฟิ่งจิวเหยี่ยเอ๋ย “พักผ่อนสักหน่อยเถอะ ยังต้องต้มยาอีกสักพัก”

เส้นเขียนหลังผงกศิระชะ น้ำตาปล้นร่วงเฝาะอย่างไม่ทันตั้งตัว

“เป็นอะไรไป” เฟิ่งจิวเหยี่ยนิ้วหน้า

“คิดถึงบ้าน” เส้นเขียนหลังดวงตาแดงก้ำ “ข้าไม่อยากตะลอนๆ อยู่ข้างนอกนี้แล้ว”

“กายภาคหน้าข้ายอมพาเจ้ากลับบ้านแน่นอน” เฟิ่งจิวเหยี่ยตบหลังเขาเบาๆ “ตอนนี้หลับเสียเถอะ”

เส้นเขียนหลังหลับตาพริ้มอย่างว่าง่าย เพียงไม่นานลมหายใจก็ราบเรียบสม่ำเสมอ

เฟิ่งจิวเหยี่ยหัดกายลุกขึ้น เดินออกประตูไป

ฟู...

พอได้ยินเสียงกลอนประตู เคาะน้อยแซ่เส้นก็แอบเปิดเปลือกตาชำเลืองมอง

ไม่ได้แสดงละครมาตั้งนาน ตื่นเต้นเป็นบ้า!

มือเขียนเป็นอาหารเรียบง่ายอย่างบะหมี่หยางชุนกับผักดอง แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้ พวกมันก็ยังคงเป็นอาหารเลิศรสในสายตาเส้นเขียนหลังที่กินผลไม้ป่ากับเนื้ออย่างมาหลายต่อหลายวันอยู่ดี ดังนั้นเจ้าตัวจิ้งสวปามเข้าไปถึงสองสามใหญ่เลยทีเดียว เจริญอาหารอย่างยิ่ง

ชายวัยกลางคนเห็นเช่นนั้นก็ดูแคลนอยู่ในใจ...ท่าทางซื่อๆแบบนี้ ยังจะรำลึกกันอีกว่าไม่เสพอาหารมนุษย์ปุถุชน งามพิสุทธ์ผิดคาดตั้งดอกบัวช่างเชื่อถือไม่ได้

กินอิ่มแล้ว เส้นเขียนหลังวางชามลงตั้งใจจะกลับห้อง ทว่ายังไม่ทันจะย่างเท้าก้าวที่สองก็ถูกชายวัยกลางคนผู้นั้นกระซกไว้เสียก่อน “เดินกลับอีกประตูโน้น”

“ปล่อยมือ!” เส้นเขียนหลังถลึงตาใส่เขา “คุณชายเช่นข้า เจ้าแต่ละต้องส่งเดชได้ด้วยอะ!”

ชายวัยกลางคนปล่อยมือ สีหน้าย่าแย่

เส้นเขียนหลังมองเฟิ่งจิวเยี่ย “ฮือ!”

“เขาเองก็ไม่ได้มีเจตนา” เฟิ่งจิวเยี่ยประคองไหล่เขาเดินกลับ “ข้าหาหนังสือมาให้เจ้าสองสามเล่ม ว่าง่าย ๆ แล้วไปอ่านซะ”

“คราวหน้าถ้ายังกล้าแตะข้าอีกก็ตัดมือเขาเลย!” เส้นเขียนหลังยังคงเดือดตาล

“ได้ ๆ ๆ” เฟิ่งจิวเยี่ยพาเขากลับห้อง “พักผ่อนให้ดีกว่า”

“เจ้าจะไปไหนอีก” เส้นเขียนหลังถาม

“ยอมต้องไปทำธุระสำคัญ” หลังจากที่เฟิ่งจิวเยี่ยปลอบเขาไม่กี่คำก็หันหลังเดินออกจากห้องไป

“ท่านประมุข” ชายวัยกลางคนกำลังเฝ้าอยู่ด้านนอกอุโมงค์ลับ

“คราวหน้าคราวหลังก็แตะตัวเขาให้น้อยหน่อย” เฟิ่งจิวเยี่ยกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

“ทำไมท่านประมุขต้องอดทนกับเขาด้วยขอรับ” ชายวัยกลางคนไม่เข้าใจ

เฟิ่งจิวเยี่ยไม่ได้พูดอะไร ทว่าแววตากลับปรากฏรอยยิ้มแปลกประหลาด

ในขณะที่เดียวกัน เส้นเขียนหลังก็กำลังคิดวางแผนการอยู่ในห้อง ตอนที่อยู่ในโรงอาหารเมื่อครู่ได้กลิ่นยาลอยมาวูบหนึ่ง จึงแสวงหาที่เดินเข้าผิดประตู เดิมทีคิดจะไปดูสักหน่อย เสียหายที่ถูกรังไว้เสียก่อน แต่มันคือกลิ่นยาไม่ผิดแน่ ดังนั้นที่นี้ก็อาจจะเป็นร้านยาสมุนไพร อีกอย่าง ดูจากการแต่งตัวของชายคนนั้นแล้วก็น่าจะเป็นร้านขายสมุนไพรขนาดเล็กมาก ๆ ด้วย!

นอกจากนั้นก็ดูเหมือนไม่มีเบาะแสอื่นที่ใช้ได้แล้ว เส้นเขียนหลังนอนเข่าขาอยู่คนเดียว

หากหนนี้หลบหนีออกไปได้จะต้องทุบตีฉินเส้าอวี๋หนัก ๆ สักยก!

ผ่านมาตั้งหลายวันก็ยังหาคนไม่พบ ไร้ซึ่งคุณสมบัติของจอมยุทธ์ผู้ยิ่งใหญ่โดยสิ้นเชิง!

เป็นแจกันดอกไม้³ หน้าตาหล่อเหลาของแท้!

ไม่มีประโยชน์เลยสักนิด!

เนื่องจากภายในห้องไม่มีหน้าต่าง เส้นเขียนหลังจึงได้แต่อาศัยความรู้สึกมาประเมินเวลา ทำให้นอนไม่ค่อยหลับเท่าไร

ทว่าในโซคร้ายก็ยังมีโซคดี เฟิงจิวเย่ยี้ไม่ได้กลับมาที่ห้อง คำคตินี้จึงนับว่าสุขสงบทีเดียว

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นมีชายฉกรรจ์กอดอาหารเข้ามาให้ เดิมทีเส้นเขียนหลังคิดจะชวนคุยตามมารยาทสักหน่อย แต่น่าเสียดายที่ชายผู้นี้ที่มึ่มที่อราวกับท่อนไม้ พอวางถาดอาหารลงก็เดินออกไปทันที ไม่แยแสสักนิดว่าเส้นเขียนหลังกำลังพูดจอต่อยู่

ตัวสูงใหญ่เบ้อเริ่มเต็มออกขนาดนี้ก็ไม่ต้องตะท่าทำเป็นเท่แล้วนะ! เคะน้อยแซ่เส้นก่อนขอได้ในใจ พลังกัมหน่าเหลือบมองมือเข้า

ขนมเปียะทอดหนึ่งชิ้น โจ๊กหนึ่งชาม จากนั้นก็...ไม่มีอะไรต่อจากนั้นแล้ว

แฉ่จริงก็ซีเหี้ยวให้มากกว่านี้อีกสิ! ไม่รู้จักวิธีต้อนรับแขกเลยหรือไง! เส้นเขียนหลังอยากจะกราบกรานระดับความซื่อสัตย์ของผู้ชายคนนี้จริงๆ

ตลอดช่วงเช้าเฟิงจิวเย่ยี้ไม่ได้โผล่หน้ามาสักครั้ง กระทั่งได้เวลามือเหียงถึงพบอีกฝ่ายที่โต๊ะอาหาร

“ตอนเช้าเจ้าไปไหนมาหรือ” เส้นเขียนหลังถาม

“ฝึกปรือวรยุทธ์” เฟิงจิวเย่ยี้ยื่นหมั้นโถวให้เขาหนึ่งลูก

เส้นเขียนหลังกัดไปคำหนึ่ง “แล้วกับข้าวล่ะ”

ชายวัยกลางคนวางจานผักผักและยาไก่เย็นลงเบื้องหน้าเขา

“มีแค่นี้เองหรือ” เส้นเขียนหลังเบิกตาโต

จากนั้นก็มึ่น้ำแกงไข่อีกชามวางตรงหน้า

เส้นเขียนหลังโยนหมั้นโถวทิ้ง สีหน้าไม่สบอารมณ์

³ คำสแลงหมายถึง คนที่มีสติแค่ไหนตาแต่ไร้ความสามารถ

“ไม่อยากกินหรือ” เฟิงจิวเยี่ยถามเขา

“ข้ากินผลไม้ป่ามาตั้งหลายต่อหลายวัน นี่กว่าพอออกมาจะได้กินอะไรที่มันดีชิ้นบ้างเสียอีก!” เส้นเขียนหลังโมโหโหโส “นี่มันอาหารป่าอะไร กระทั่งสุนัขสกุลเส้นยังไม่ยอมกินเลย!”

ชายวัยกลางคนโกรธจนหน้าเขียว

“อย่าไว้วางใจ” เฟิงจิวเยี่ยนิ้วหน้า น้ำเสียงดุดันลึกลับ

เส้นเขียนหลังก็ตรึมฝึปากกลาง แหวตารีนน้ำแฝงความน้อยอกน้อยใจ เมื่อเห็นท่าทางเช่นนี้ของอีกฝ่าย เฟิงจิวเยี่ยก็พอน้ำเสียงให้อ่อนลงอีกครั้ง “ช่วงเวลาคับขัน อดทนสักหน่อยได้หรือไม่”

เส้นเขียนหลังไม่พูดไม่จา เพียงหยิบหมั้นโถวมาขัดเข้าปากเงิบๆ กับข้าวก็ไม่ยอมกิน ทั้งยังไม่ยอมเหลือบแลอีกฝ่ายเลยด้วย

เฟิงจิวเยี่ยขมวดคิ้วก่อนจะชำเลืองมองชายวัยกลางคน

ด้วยเหตุนี้ เมื่อถึงช่วงเย็นในวันเดียวกัน เคะน้อยแซ่เส้นจึงได้กินหมูย่างหนังกรอบกรอบกับขนมจากร้านหนานหฺวาใจ

“อารมณ์ดีแล้วหรือ” เฟิงจิวเยี่ยถามอีกฝ่าย

เส้นเขียนหลังยิ้มจนตาหยี เคี้ยวตุ้ยๆ จนแก้มป่อง แล้วยังคืบกับข้าวให้เฟิงจิวเยี่ยอีกต่างหาก!

ชายวัยกลางคนยังคงมีสีหน้าดำทะมึนพลงยิ้มเยาะในใจ

“คราวหน้าก็สุขภาพกับเขาหน่อย” หลังจากเส้นเขียนหลังกินมื้อเย็นและกลับห้องไปแล้ว เฟิงจิวเยี่ยก็มองชายวัยกลางคนด้วยสายตาดูเย็บเย็บ “เก็บงานความเป็นปฏิปักษ์ของเจ้าไว้”

ชายวัยกลางคนกล่าว “คำรำลือช่างพิลึกพิลั่นนัก ตัวจริงก็เป็นแค่คุณชายตื้อด้านเอาแต่ใจที่ถูกพะเน้าพะนอจนเสียนิสัยเท่านั้นเอง ใครมีขนมก็ตามคนนั้นไป”

“เป็นเช่นนี้ไม่ดีหรอกหรือ” เฟิงจิวเยี่ยเหลือบมองเขา

ชายวัยกลางคนพูดไม่ออก

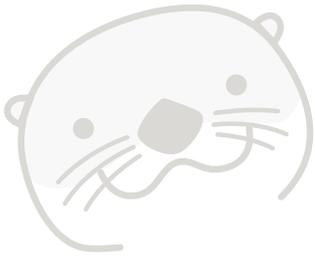
เฟิงจิวเยี่ย “ภารกิจสำคัญกว่า หนนี้หากข้าออกจากเมืองไปได้อย่างราบรื่นก็จะโยกย้ายเจ้ากลับไปทเวาคราทันที ไม่ต้องปิดบังชื่อแซ่อาฟวาง

ตัวตนอยู่บ้านนอกคอกนาเช่นนี้อีก”

“ขอบพระคุณท่านประมุข” ชายวัยกลางคนก้มศีรษะ

“ออกไปเถอะ ก็แค่ช่วงครึ่งเดือนนี้เท่านั้น จำไว้ว่าอย่ามีเรื่องขัดแย้ง
กับเขาก็คือเป็นอันขาด”

“ท่านประมุขโปรดวางใจ ข้าพเจ้าน้อยจะระวังการกระทำให้อยู่ในขอบเขต
อย่างแน่นอน”

ทดลองอ่าน

บทที่ 55

เนื้อหนังอุดมไขมันแต่ไม่มีใครมาลูบคลำ!
ช่างเป็นภรรยากรรมชชาติที่สูญเปล่า!

ช่วงเย็นวันนี้ เล่นเขียนหลังก็ยังคงอ่านหนังสืออยู่ในห้องตามเคย
ข้างมือมีเมล็ดแตงหนึ่งจانبกับน้ำชาหนึ่งถ้วยวางอยู่ ดูท่าทางจะปรับตัวเข้ากับ
การใช้ชีวิตเช่นนี้ได้เป็นอย่างดี

“ยังไม่พักผ่อนอีกหรือ” เฟิงจิวเยี่ยผลักประตูเข้ามา

“อืม” เล่นเขียนหลังวางหนังสือลง “เดี๋ยวจะนอนแล้ว”

เฟิงจิวเยี่ยถอดเสื้อตัวนอกออก พาดไว้บนม้านั่ง

เล่นเขียนหลังชะงักไปชั่วครู่

ฉิบหาย เกิดอารมณ์แผลงๆอะไรละเนี่ย รีบสวมเสื้อผ้าเลยนะ!

“ขึ้นเตียง” เฟิงจิวเยี่ยวาทจรรยาบริดได้ใจความ

เล่นเขียนหลัง “...”

พ่อแกสิ ใครจะอยากขึ้นเตียงกับเอ็งพะ อย่างเตียงเนี่ยหนักจะขึ้นก็ขึ้น
กันได้เลยหรือไง ถ้ากล้าฝืนใจกัน เดี่ยวพ่อจะตัดไอ้จ้อนเอ็งทิ้งซะเลย!

“เจ้าคิดจะทำอะไร” ลัญชาตฤณเดือนภัยของเล่นเขียนหลังตื่นตัว
เต็มกำลัง!

“ข้าไม่แต่ต้องเจ้าหรือ” เฟิงจิวเยี่ยเอ่ย

เชื่อกี่โง่สิ! ไม่แต่ต้องแล้วให้ขึ้นเตียงทำไม! อย่าบอกนะว่าจะเอา
ผ้าห่มมาห่อตัวแล้วถกกันเรื่องวายุบุปผาหิมะจันทรธา¹ กับชีวิตมนุษย์ใน
อุดมคตินะ! นายเองก็ไม่ใช่ว่าวกฮิปสเตอร์วัยรุ่นสายศิลปะวรรณกรรม

สักหน่อย! เส้นเขียนหลังกระเถิบถอยหลังไปอีก

“อุโมงค์ใต้ดินมีไอชื้นหนาแน่น พิษหมันต์ของเจ้ากำเริบได้ทุกเมื่อ ข้าจะช่วยเจ้าเดินลมปราณอบอุ้นร่างกาย” เฟิงจิวเอี่ยกล่าว

อบอุ้นร่างกายเธอ เคะน้อยแซ่เส้นพลันจินตนาการสภาพที่อีกฝ่ายนอนราบทับบนร่างตนแล้วทำกายบริหารก่อสงครามใต้สะดืออย่างดุเดือด เมามัน ช้ำยังอุ่นร้อนจนเหงื่อชุ่มโชกอีกต่างหาก ฉับพลันจึงขวัญหนีดีฝ่อจนเบือไปไปทันที

“ข้าว่าไม่ต้องหรอก เจ้าถูกพิษยังไม่หายดี ไม่สู้รักษาตัวเองให้หายก่อนแล้วค่อยว่ากันจะดีกว่าหรือไม่”

“อย่าให้ข้าพูดซ้ำ” เฟิงจิวเอี่ยมองเขาด้วยสายตาเย็นชา

“เจ้าให้เวลาข้าอีกนิดนะ” เส้นเขียนหลังนิ้วหน้าเล็กน้อย กำลังเตรียมจะแสดงความสามารถด้านการแสดงสักหน่อย แต่กลับถูกคว้าคอเสื้อเหวี่ยงขึ้นเตี้ยไปเสียก่อน

“หากไม่ยอมให้ชีพจรตกลับก็หนึ่งนี่ ๆ อย่าขยับ!” เฟิงจิวเอี่ยเงื้อมือฟาดแผ่นหลังเขา

คะน้อยแซ่เส้นนั่งกางขาอ้าซ่าอยู่บนเตียง ตัวแข็งทื่อไม่กล้ากระดุกกระดิก ความคับแค้นพุ่งปรึ่ตอย่างรวดเร็ว!

ความรู้สึกของการเป็นเนื้อใต้คมมีดบนเขียงผู้นั้น² มันช่างห่วยแตกแท้! แถมท่วงท่ายังดูขี้บ้ออีกด้วย!

ฉินเส้าอวี๋ เจ้าคนเฮงชวย ตกลงจะมาช่วยตูเมื่อไหร่เนี่ย!

ทำตัวให้สมกับเป็นจอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะผู้ยิ่งใหญ่หน่อยจะได้ไหม!

เส้นเขียนหลังรู้สึกว่แผ่นหลังอ่อนล้าเล็กน้อย พูดกันตามตรง มันก็ไม่ได้ถึงกับทนไม่ไหว แต่เขาก็ยังรู้สึกว่แขนขาชาติกไม่หาย หน้ามืดตาลาย ท้องอืดท้องเฟ้อ ชั่วพริบตาราวแรมปี มีชีวิตอยู่ไม่สู้ตาย นำเบือ

¹ จำนวนเปรียบเทียบถึงบทประพันธ์หรือโคลงกลอนที่แต่งด้วยสำนวนโวหารตรงตามแต่หาสาระไม่ได้

² หมายถึง ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ความเป็นตายอยู่ได้เงื่อมมือของผู้อื่น

อะไรขนาดนี้! สติพร่าเลือนแยกแยะอะไรไม่ถูกอยู่นานสองนานกว่าเพิ่งจิวเยี่ยจะถอนกำลังภายในแล้วหัตถ์กายลุกออกจากเตียงไปในที่สุด

เส้นเขียนหลังที่ปกเปียกไปทั้งตัวพลันเอนร่างกะปลกกะเปลี้ยกลับลงไปบนเตียงก่อนจะพรุลงมหายใจยาว

“กลัวปานนี้เชียว” เฟิงจิวเยี่ยแสร้งยิ้ม “ดูท่าทางเจ้าคนแซ่ฉินจะฉวยโอกาสหาเศษหาเลยกับเจ้าระหว่างเดินลมปราณบ่ย่อยเลยสิท่า”

เส้นเขียนหลัง “...”

เรื่องพรรคนี่มาเดาสงเดชได้ไง!

ยิ่งไปกว่านั้นดันเดาถูกเพลงอีกต่างหาก!

“เจ้าต้องใช้เวลาซักพักหน่อย” เส้นเขียนหลังลุกขึ้นนั่ง

“หากตอนนี้เขามาช่วยเจ้าเล่า” เฟิงจิวเยี่ยมองอีกฝ่าย “จะไปกับข้าหรือไปกับเขา”

มันก็ต้องไม่ใช่ นายอยู่แล้ว! เส้นเขียนหลังค่อนข้างอดใจ จากนั้นก็ซุกศีรษะลงระหว่างเข่าแล้วถอนหายใจ “ไม่รู้”

“ไม่รู้อะไรอะ” น้ำเสียงเฟิงจิวเยี่ยสูงขึ้นเล็กน้อย ให้อารมณ์ขมขู่อย่างเห็นได้ชัด

“ก็ไม่รู้แหละสิ” เส้นเขียนหลังพูดเสียงอู้อี้ “ทั้งเขาทั้งเจ้าล้วนดีต่อข้าทั้งนั้น”

“แล้วอย่างไรต่อ” เฟิงจิวเยี่ยถาม

“เรื่องราวเก่าก่อนข้านี้ก็ไม่ออกสักอย่างจริง ๆ” เส้นเขียนหลังกล่าวซ้ำ ๆ “คนแรกที่ข้าเห็นตอนที่ฟื้นขึ้นมาก็คือเขา ไม่ใช่เจ้า”

“ข้าเองก็อยากไปพบเจ้าอยู่หรอก” เฟิงจิวเยี่ยเซยคางเขาขึ้นอย่างแผ่วเบา “น่าเสียดายที่ธรรมะกับอธรรมไม่ลงรอยกัน”

“ข้ากลัวเจ้านิดหน่อย” เส้นเขียนหลังหลบสายตา

“เป็นเพราะเขาพูดอะไรกับเจ้าใช่หรือไม่” เฟิงจิวเยี่ยถาม “แต่ก่อนเจ้าไม่เป็นเช่นนี้”

“อืม” เส้นเขียนหลังผงกศีรษะ

“พูดว่าอะไรบ้าง” เฟิงจิวเยี่ยซักถาม

“บอกว่าเจ้าเป็นมารร้าย สังหารคนตาไม่กะพริบ” เส้นเขียนหลังตอบ “แค่นี้ก็กลัวแล้วหรือ” เฟิงจิวเยี่ยยิ้มเยาะ “หลังจากตกลงมาบาดเจ็บก็ใจเสาะกว่าเดิมไม่น้อยเชียว”

“ก็ไม่เชิง” เส้นเขียนหลังความคิดสร้างสรรค์ล้นเหลือ “เขาเคยบอกไว้ว่า คินจันทร์เต็มดวง เจ้าจะแก้ผ้าแก้ผ่อนวังลอนจ้อนไปบนยอดเขาลัทธิมาร แหงนหน้าเห่าหอนใส่ดวงจันทร์ วาดหวังจะดูดซับแก่นพลังเดือนดาว”

สีหน้าเฟิงจิวเยี่ยพลันดำทะมึน

“เขายังพูดอีกว่า ที่เจ้าโปรดปรานที่สุดคือการเสพสมกับบุรุษร่างบึกบึน หวังจะสูบลพลังหยางของคนเหล่านั้นโดยเฉพาะ” เคะน้อยแซ่เส้นบ้วนน้ำเป็นตุ่มจนติดลม “ทุกต้นเดือนต้องมีชายฉกรรจ์ร้อยกว่าคนมาที่ลัทธิมาร พอถึงปลายเดือนยามที่พวกเขา กลับออกมา ก็หอมกะหรั่งหน้าซัดหน้าเชียวไปหมด น่าเวทนาอย่างยิ่ง!”

“หุบปาก!” เฟิงจิวเยี่ยโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ

“เจ้าถามเองนะ” เส้นเขียนหลังหน้าซื่อตาใส แต่ในใจกลับเปี่ยมด้วยความลึงโลด! โกรธก็ดีแล้ว ให้ดีที่สุดก็ช่วยโกรธจนอดรันทนไม่ไหววิ่งโร่ไปหาเรื่องต่อตีกับฉินเส้าอวี๋เลยนะ! แบบนี้ชีวิตจะได้รุ่งโรจน์มีสิ่สันดีต่อนาย ดีต่อฉิน ดีต่อเราทุกคน!

“เจ้าก็เชื่อหรือ” เฟิงจิวเยี่ยถลึงตาใส่เขา

“...ก็ลึงเลอยู่บ้างเหมือนกัน” เส้นเขียนหลังพึมพำเบาๆ

“ร่วงหัวกระแทกจนสมองพังไปแล้วจริงๆ!” เฟิงจิวเยี่ยพาดศิระเขาทีหนึ่ง “หากเขาบอกว่าข้าเป็นปีศาจเจ้าก็เชื่ออะ”

“เขาเคยพูดเช่นกันว่าเจ้าเป็นปีศาจหมิดำแห่งขุนเขา” เส้นเขียนหลังตื่นเต้น “เจ้ารู้ได้อย่างไร”

เฟิงจิวเยี่ยบิบบขำมูมโตะไม้จนแตกเป็นเสี่ยงๆ

“ทำไมต้องโหดขนาดนี้ด้วย” เส้นเขียนหลังบ่นปาก

“ต่อแต่นี้เจ้าจะไม่มีโอกาสฟังคำพูดคำจาเหลวไหลของเขาอีกแล้ว” เฟิงจิวเยี่ยน้ำเสียงเย็นเยียบ “รอจนข่าวลือระลอกนี้ผ่านพ้นไปเมื่อไหร่ ข้า

จะพาเจ้ากลับเหว कारของลัทธิแล้วหากคนมาช่วยรักษาสมองเจ้าทันที!”

เส้นเขียนหลังเอ่ย “เช่นนั้นเจ้าต้องทำดีกับข้านะ ห้ามตีข้า ห้ามด่าข้า ต้องให้เงินข้า แล้วก็ต้องช่วยรักษาพิษหมันตีให้หายด้วย”

“แน่นอน” เฟิงจิวเยี่ยน้ำเสียงอ่อนลง “ขอเพียงเจ้าเชื่อฟัง ไม่ว่า ร้องขออะไรข้าล้วนรับปากเจ้าได้ทั้งนั้น”

“อืม” เส้นเขียนหลังกอดผ้าห่มก่อนจะล้มตัวกลับไปบนเตียงด้วยความอึดอึดใจ “พรุ่งนี้เช้าข้าอยากกินโจ๊กกุ้งนกก แล้วก็อยากกินเอ็นกวางย่างด้วย!”

“กินเอ็นกวางอะไรแต่เช้าตรู่” เฟิงจิวเยี่ยนินหัวหน้า

“อย่างนั้นแค่โจ๊กกุ้งนกกก็ได้ ต้องเป็นรังนกนางแอ่นชั้นยอดนะ ส่วนเอ็นกวางนี่เก็บไว้กินช่วงเที่ยงก็แล้วกัน แล้วตอนเย็นก็ต้องพระกระโดดกำแพง!”

เฟิงจิวเยี่ยสีหน้าไม่สบอารมณ์

“เมื่อก่อนตอนอยู่ที่บ้านข้าใช้รังนกบัวปากเลยด้วยซ้ำ!” ใบหน้าเส้นเขียนหลังบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าอันที่จริงเช่นนั้นข้าก็ลำบากมากแล้วนะ รู้ไหม อะไรทำนองนั้น

หลังจากครุ่นคิดครู่หนึ่งก็กล่าวต่อ “ยิ่งไปกว่านั้น ถึงจะเป็นการเดินทางไกลบ้าน แต่ทุกมื้อล้วนมีอาหารจานเย็นแปดอย่าง จานร้อนแปดอย่าง ของว่างสอง กับน้ำแกงอีกหนึ่ง!” ถือโอกาสสอวตความมั่งมีของวังจุยอิงอย่างโจ่งแจ้งในคราวเดียวไปเลย! แต่ความเป็นจริงแล้วมันไม่ใช่เช่นนั้นสักนิด ประมุขฉินกระเบียดกระเสียดจะตาย กระทั่งเคาะน้อยแซ่เส้นอยากกินเผือกต้มน้ำตาลเพิ่มอีกสักถ้วยก็ยังคงแลกเปลี่ยนด้วยของประเภท “คล่าฟุงห้าที” อะไรเทือกนี้เป็นประจำ

“หัลล้บเถอะ” เฟิงจิวเยี่ยช่วยคลุมผ้าห่มให้เขา

“อืม” เส้นเขียนหลังกอดผ้าห่มแล้วกลิ้งหลุนๆ ไปซิดมหนึ่ง ก่อนจะพุดกับตัวเอง “คืนนี้ข้าจะต้องฝันถึงโจ๊กกุ้งนกกเป็นแน่! คึกๆ!”

เสียงหัวเราะดูจะฉงเงินโดยแท้ เพียงได้ยินก็แสนจะเพลินใจ!

เฟิงจิวเยี่ยแทบจะจินตนาการได้เลยว่า หากพรุ่งนี้เช้าอีกฝ่ายตื่นมา

ไม่เห็นโจ้กรังนกจะมีสีหน้าเกี่ยวกราดขนาดไหน

ด้วยเหตุนี้เขาจึงหันหลังเดินออกประตูไปพร้อมสีหน้าดำคล้ำ

พอได้ยินเสียงลงกลอนประตูดังก็ รอยยิ้มบนดวงหน้าของเส้นเขียนหลังก็ค่อยๆ จางหายไป แล้วได้แต่นอนกอดผ้าห่มเหม่อมองผนัง

“โจ้กรังนกหรือ” เมื่อชายวัยกลางคนได้ยินเรื่องนี้เข้าก็ไม่พอใจมากตามคาด

“ก็แค่โจ้กซามเดียว เขาอยากกินก็หามาให้เขาเถอะ” เฟ็งจิวเยี่ยจิบชาอย่างแช่มช้า

“ทำไมท่านประมุขถึงต้องตามใจเขาถึงเพียงนี้ด้วยขอรับ” ชายวัยกลางคนงุนงง

“ของยังอยู่ในมือเขา นอกจากปลุกปลอบเอาอกเอาใจแล้วยังจะทำอะไรได้อีก” เฟ็งจิวเยี่ยแหวดตาเย็นเยียบ

“หากเขาสวมรอยเป็นเทพเสแสร้งเป็นผี³ คิดจะยกยกเอาไว้เองแต่แรกละขอรับ” ชายวัยกลางคนเขินเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เฟ็งจิวเยี่ยกล่าว “แต่ก่อนข้าเองก็คิดเช่นนั้น ทว่าเมื่อครู๋ข้าลองทดสอบลมปราณของเขาดูก็พบว่าไร้กำลังภายในจริง ๆ”

“รวงหัวฟาตบาดเจ็บ กระทั่งกำลังภายในก็สูญไปด้วยหรือ” ชายวัยกลางคนดูแคลน

“เรื่องนี้ข้ารู้ขอบเขตดีว่าควรทำอะไร” เฟ็งจิวเยี่ยเหลือบมองเขา “จงตอบสนองทุกคำร้องขอของเขอย่างสุดกำลัง อย่าให้ข้าต้องพุดซ้ำสอง!”

“...ขอรับ” พอเห็นว่าอีกฝ่ายมีสีหน้าซึ่งขึง ชายวัยกลางคนก็ก้มหน้างุดอย่างรู้อะไรควรไม่ควร “ข้าเหนื่อยจะส่งคนไปจัดการเดี๋ยวนี้”

เนื่องจากร้านสมุนไพรแห่งนี้เล็กยิ่ง ยามปกติทั้งเจ้าแก้วและลูกจ้างมักจะปรากฏตัวให้ผู้คนพบเห็นในรูปลักษณะธรรมดาสามัญ ย่อมไม่สะดวกที่จะไปซื้อของอย่างโจ้กรังนกหรือพระกระโดดกำแพง ดังนั้นชายวัยกลางคนจึงฉวยโอกาสจากความมืดมิดยามค่ำคืนลักลอบเข้าหอสุรา ขโมยรังนก

³ สำนวน หมายถึง สร้างความเข้าใจผิดหรือหลอกลวงให้ผู้คนเชื่อ

เป้าฮื้อ และเขากวางมา ก่อนจะรีบรุดไปซื้อซีโครงหมูและหัวเผือกที่ตลาดเช้าต่อ แล้วค่อยตระเตรียมวัตถุดิบสำหรับอาหารทั้งวันของเส้นเขียนหลังจนครบถ้วนในท้ายที่สุด

“พุงนี้อยากกินทะเลตุนแปดสมบัติ!” เส้นเขียนหลังแตะซีโครงหมูอย่างมีความสุข พลังมองเพ็งจิวเยี่ยด้วยแวตตาเปี่ยมความคาดหวังและความเชื่อมั่น!

“ได้สิ” เพ็งจิวเยี่ยหยิบเม็ดข้าวบนแก้มเขาออก “อยากได้อะไร ข้าล้วนมอบให้เจ้า”

ชายวัยกลางคนก้มหน้าพวยข้าวเข้าปาก มือซ้ายกำหมัดแน่น ด้วยเหตุนี้เอง ไม่กี่วันให้หลัง เจ้าแก้มของหอยแปดเขียนในเมืองจึงมายืนทอดถอนใจอยู่กลางครัวด้านหลังร้านของตน เป้าฮื้อ รังนก หูฉลาม และปลิงทะเล ค่าเสียหายของสิ่งเหล่านี้รวมกันแล้วมากเท่ากับกำไรของทั้งเดือนเลยทีเดียว ทำไมบหจะหายก็หายไปง่าย ๆ เช่นนี้เล่า

“เป็นไปได้หรือไม่ว่าพ่อครัวมีปัญหา” ภรรยาเอ่ยเสียงแผ่วจากด้านข้าง “สะอาดเกลี้ยงเกลาขนาดนี้ ไม่คล้ายกับมีหนูเลยนะเจ้าคะ”

เจ้าแก้มหวัง “เป็นสาวเป็นนางอย่าพูดจาเหลวไหล พ่อครัวซึ่งทำงานที่นี้มาเกือบสิบปีแล้ว มีครั้งไหนเคยหยิบฉวยของไปบ้าง”

“ก็จริง” ฝ่ายภรรยาขมวดคิ้ว “แต่ของตั้งเยอะขนาดนี้ จะปล่อยให้หายไปเฉย ๆ ไม่ได้นะเจ้าคะ”

“ห้ามแพร่งพรายเรื่องนี้เป็นอันขาด จะได้ไม่แหวกหญ้าให้งูตื่น ข้าจะไปแจ้งความกับทางการเดี๋ยวนี้” เจ้าแก้มหวังเอ่ย

ภายในจวนว่ากาธ นายอำเภอเองก็กำลังถูกกดดันอย่างหนัก คุณชายเส้นหายตัวไปในเขตการปกครองของตน หากตามตัวกลับมาไม่ได้แล้วจะอธิบายกับวังจุยอิงกับสกุลเส้นอย่างไร!

⁴“แปดสมบัติ” มักนำมาใช้เรียกชื่ออาหารที่ใส่วัตถุดิบล้ำค่าหายากแปดอย่างโดยแบ่งออกเป็นสี่จำพวก ได้แก่ ของหายากจากภูเขา ของหายากจากทะเล สัตว์ปีกหายาก และพืชหายาก

ร้อนใจแทบตายอยู่แล้ว!

ด้วยเหตุนี้เมื่อเขาที่กำลังหงุดหงิดงุ่นง่านได้ยินว่ามีคนมาร้องทุกข์เรื่องปลิงทะเลที่ร้านหายไป ลมหายใจก็จุกอกเกือบจะทุบตีแล้วโลกกลับไปเพราะนึกว่าเป็นพวกก่อกรรมด้วยซ้ำ

“ได้ทำให้ผู้ปราดเปรื่องที่เที่ยงธรรม สามัญชนผู้ต่ำต้อยสูญเสียหน้าหน้าสาครจริงจังจริงๆ นะขอรับ!” เจ้าแก่วังรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม

“โจรที่ไหนจะขโมยไปแต่อาหาร” นายอำเภอรำคาญ “รีบกลับไปชะงะอย่ามาสร้างความวุ่นวายในศาล!”

“ขโมยไปแค่อาหารจริงๆ นะขอรับ!” เจ้าแก่วังยังคงยืนกราน “ต่อให้เป็นแค่อาหาร ทว่าเมื่อนำมารวมกันก็มีมูลค่าไม่น้อยเลย”

“ทหาร มาลากตัวออกไปที่ ลากออกไป” นายอำเภอรำคาญเต็มทน! “ซ้ำก่อน!” ที่ปรึกษาปลิ้นส่งเสียงหยุดยั้งไว้ จากนั้นก็กระซิบกระซาบข้างหูเขา “จะรายงานเรื่องนี้แก่ประมุขฉินหรือไม่ขอรับ”

“อากาศร้อนจนสมองที่บิไปแล้วระอะ!” นายอำเภอมองที่ปรึกษาด้วยความงุนงง “เรื่องมีโนสาเร่เช่นนี้ กระทั่งตัวข้ายังรำคาญ เจ้ายังคิดจะนำไปแจ้งประมุขฉินอีกหรือ”

“แต่ประมุขฉินสั่งเอาไว้ว่า หากมีเรื่องผิดปกติอะไรล้วนต้องรายงานเขาให้ถึงถ้วนนะขอรับ เมืองนี้เคยมีโจรที่เจาะจงขโมยปลิงทะเลโดยเฉพาะด้วยหรือขอรับ”

“ก็ต้องไม่เคยมีอยู่แล้วสิ” นายอำเภอส่ายหน้า

ที่ปรึกษาเอ่ยต่อ “เช่นนั้นก็พูดได้ว่าเรื่องนี้สอดคล้องกับข้อเรียกร้องของประมุขฉิน ยิ่งไปกว่านั้น หนนี้เราก็รับเงินจากประมุขฉินมาไม่น้อย แต่กลับหาข่าวสารที่มีประโยชน์ให้เขาไม่ได้เลย จะมากจะน้อยก็นับว่าเป็นข่าวนะขอรับ” อันที่จริงนี้ต่างหากคือเหตุผลหลัก!

คล้ายว่าจะสมเหตุสมผลอยู่เหมือนกัน นายอำเภอลูบเคราแพะแล้วสั่งให้คนไปเชิญฮวาถึงมา

“มีข่าวหรือ” ชาวถ้ำถาม

“ขอรับ ๆ ๆ” นายอำเภอยิ้มหน้าบาน ก่อนจะกระซิบเล่าเรื่องราวให้นางฟังอย่างละเอียด

ชาวถ้ำนินหัวน้ำเล็กน้อย

“แม่เป็นเรื่องซี้ปะตัว แต่ก็ผิดแพกจากปกติจริง ๆ นะขอรับ”

นายอำเภอยืนย่น

“แล้วตัวเก่าแก่เล่า” ชาวถ้ำถาม

“รออยู่ที่โถงด้านข้างขอรับ ยังไม่ได้ให้เขากลับ” นายอำเภอกระวี-กระวาดเชิญนางเข้าไป

เดิมทีเก้าแก่หวังกำลังนั่งวิตกกังวลอยู่บนเก้าอี้ ทว่าจู่ ๆ ก็เห็นชาวถ้ำเดินเข้ามา จึงลุกขึ้นยืนพรวดพราดด้วยความตกอกตกใจ

รังนกกับปลิงทะเลหายไปแค่นิดหน่อย ทำไมถึงตั้งดูตผู้คุ้มกฏฝายซ้ายของวังจุยอิงมาได้เล่า!

“เล่าเรื่องของที่หายไปให้ละเอียดอีกรอบซิ” ชาวถ้ำเอ่ย

แม่เก้าแก่หวังไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ก็พยายามเล่าเรื่องราวและบรรยายรายละเอียดอย่างสุดความสามารถอีกเที่ยว

“ไม่ได้หายไปแค่ครั้งเดียวหรือ” ชาวถ้ำถาม

“ขอรับ ก่อนหน้านั้นนี่กว่าเป็นหนู แต่ต่อมาถึงสังเกตเห็นว่าไม่น่าใช่ บางครั้งเพิ่งตื่นรังนกไปเมื่อวันก่อน แคว้งไว้ข้ามคืนก็จะหายไปเกือบครึ่ง แต่บนโต๊ะกลับสะอาดสะอ้าน รอยเท้าสักรอยยังไม่มีเลยขอรับ” เก้าแก่หวังกล่าว

ชาวถ้ำ “แน่ใจนะว่าไม่ใช่คนของตัวเองงมโยกิน”

“ไม่น่าใช่ขอรับ ร่วมงานกันมาสิบปีแล้ว ไม่เคยมีปัญหาอะไร”

“มีใครอีกบ้างที่รู้เรื่องนี้” ชาวถ้ำถามต่อ

“นอกเหนือจากภรรยาของข้าน้อยกับคนครัวก็ไม่มีใครล่วงรู้แล้วขอรับ” เก้าแก่หวังตอบตรงไปตรงมา

ชาวถ้ำเอ่ย “อย่าเพิ่งแพรงพรายเรื่องนี้ แล้วก็อย่าให้คนอื่นรู้ว่าเจ้ามาที่จวนว่าการด้วย เข้าใจหรือไม่”

“แน่นอนขอรับ แน่แน่นอน” เจ้าแก่วังพงกศิระชะ แล้วกล่าวด้วยความระมัดระวัง “แม่นางรู้หรือว่าเป็นใคร”

ฮวางถั่งเหลือบมองเขาด้วยสายตาเฉยเมย

เจ้าแก่วังหลันหุบปากอย่างรู้อะไรควรไม่ควร “คิดเสียว่าข้าน้อยไม่ได้พูดนะขอรับ”

“กลับไปเถอะ” ฮวางถั่งเอ่ยเสียงเย็น “อะไรควรพูดอะไรไม่ควรพูดก็จงกระจ่างแจ้งแก่ใจตน”

“ขอรับ!” เจ้าแก่วังง้าวกลับไปที่นั่น เป็นแม่หญิงหน้าตาสะสวยแท้ ๆ ทำไม่ถึงได้ดูร้ายปานนี้หนอ

น่ากลัวเป็นบ้า!

“ริงนากับปลิงทะเลหายไป” พอฉินเส้าอวี๋ได้ยินเรื่องนี้เข้า มุมปากก็ยกขึ้นเล็กน้อย

“มีโจรประเภทนี้อยู่จริงหรือเจ้าคะ” ฮวางถั่งขมวดคิ้ว

“เมื่อมีคนต้องการกิน ย่อมต้องมีคนไปขโมย” ฉินเส้าอวี๋วางถ้วยชาลง

“ทำไมไม่ไปซื้อเอาเสียเลย” ฮวางถั่งจงน

ฉินเส้าอวี๋มองนางยิ้ม ๆ “แล้วเจ้าคิดอย่างไร”

“กลัวว่าจะเรียกความสนใจของผู้คน” ฮวางถั่งพลันฉุกคิดอะไรขึ้นมาได้

“จะกินริงนากเข้าอื้อทั้งที่ยังต้องกลัวถูกคนสังเกตเห็น มีคำอธิบายเดียวคือ สถานะการเงินของโจรผู้นี้ตัดขาดชัดเจน” ฉินเส้าอวี๋กล่าว

“ขโมยไปให้คุณชายเล่นอย่างนั้นหรือเจ้าคะ” ฮวางถั่งถาม

ฉินเส้าอวี๋สัพยอก “ทำไมถึงไม่พูดว่าเจ้าโจรนั้นอยากกินเองเล่า”

ฮวางถั่ง “...”

อย่าพูดเล่นในเวลาเช่นนี้จะได้อะไรหรือไม่!

“ให้เสี่ยวอู๋ไปจับตาดูหอแปดเซียนด้วยตัวเอง!” ฉินเส้าอวี๋เก็บรอยยิ้ม “แล้วก็เลยไปถามเยี่ยจิ้นสักหน่อยว่ามีเจ้าแก่วังสุราในเมืองคนไหนที่เป็นคนของเขาหรือไม่”

“เจ้าคะ” ฮวางถั่งรับบัญชาแล้วจากไป เพียงไม่นานก็กลับมารายงานว่า

ถ้าแก่หออวลกลืนจงกลทางตอนเหนือของเมืองเป็นเครือญาติกับเยี่ยจิ้น

“ลองไปถามข่าวคราวดูว่ามีของหายไปหรือเปล่า” ฉินเส้าอี้ก็กล่าว

“ถามมาแล้วเจ้าคะ ก่อนหน้านั้นเขาไม่ทันสังเกต แต่หลังจากข้า้น้อย
เดือนถึงได้ตรวจสอบคลั่งดู และพบว่าเหล่านริแดงชั้นดีหายไปหลายไท
พวกทยอยปลากุ้งในท้องน้ำแข็งก็หายไปบางส่วนด้วยเจ้าคะ”

ฉินเส้าอี้หลุดหัวเราะ “กินเก่งจริงๆ”

“จะให้ส่งคนไปจับตาดูบรรดาหออวลใหญ่ๆ ในเมืองหรือไม่เจ้าคะ”

ฮวาถั่งถาม

ฉินเส้าอี้พยักหน้า “ไม่ว่ามีเบาะแสน่าสงสัยอะไรก็ตามให้มารายงาน
ทันที!”

“เอิ๊ก!” ภายในโรงอาหาร เส้นเขียนหลังเรือด้วยความพึงพอใจ

“กินอิ่มแล้วหรือ” เฟิงจิวเยี่ยถามเขา

“อืม!” เส้นเขียนหลังเรืออ้อมไปหยิบแป้งโมซึกหนึ่งมาแตะ

“กลับไปพักผ่อนเถอะ” เฟิงจิวเยี่ยยื่นท่อน้ำผึ้งให้เขาอีกลูก “อีกไม่
กี่วันเราก็จะได้กลับไปแล้ว”

เส้นเขียนหลังเรือเดินกลับห้องพร้อมยิ้มตาหยี ทว่าในใจกลับกระวน-
กระวาย

เกือบสิบวันเข้าไปแล้วนะ! พิษที่หลงเหลืออยู่ในร่างของเฟิงจิวเยี่ย
ก็ทยอยขับออกทีละน้อยจนหมดเกลี้ยงไปเรียบร้อยแล้ว ว่ากันว่าสถานการณ์
ในเมืองเองก็ไม่ได้ดีดังที่เคยคิดเหมือนกับก่อนหน้านี้ด้วย กระทั่งชายวัยกลางคน
หน้าตายนั้นยังพูดเลยว่าลองออกจากเมืองดูได้แล้ว!

มันช่างชอกช้ำระกำทรงจนไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดเลยจริงๆ!

ไม่เห็นจะมีนอแรดพิเศษสื่อใจ⁵เลยสักนิด! ตู่มุ่เม่แรงกายแรงใจ
สาวปามมากเกือบสิบวัน ยัดอาหารลงท้องตั้งสี่ห้ามื้อต่อวัน เอ็งก็ยังไม่สังเกต

⁵ หมายถึง คู่รักใจตรงกันเสมือนจิตสื่อถึงกันได้ มาจากความเชื่อของชาวจีนที่ว่าแรดเป็น
สัตว์วิเศษ มีสายใยสีขาวเชื่อมโยงระหว่างปลายเนื้อทั้งสอง ส่งผลให้แรดมีสัมผัสพิเศษ

เห็นอีก! เคะน้อยแซ่เสิ่นนั่งเจ็บแค้นอยู่บนเตียง

การที่เถ้าแก่ร้านขายสมุนไพรเล็กๆ ธรรมดาสามัญออกไปซื้อธัญทุกวันนี้เนี่ย มันไม่ควรค่าให้สงสัยบ้างเลยหรือไง!

เสิ่นเขียนหลังเรือด้วยความเกรี้ยวกราดอีกรอบ

กินเสร็จแล้วก็นอนคือกลวิธีอันทรงประสิทธิภาพในการก่อกำเนิดเนื้อหนังมังสาโดยแท้ หลังจากลูบพุงยี่นๆ ของตนแล้วเสิ่นเขียนหลังก็ถอนหายใจดังเฮ้อ

เนื้อหนังอุดมไข่ม้วนชั้นดีแต่ไม่มีใครมาลูบคลำ ช่างเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่สูญเปล่าอย่างสิ้นเชิง!

อาจเพราะความเจ็บแค้นของเคะน้อยแซ่เสิ่นรุนแรงเกินไปจนทำให้ฉินเส้าอวี๋ที่กำลังตากลมยามราตรีอยู่เกิดจามขึ้นมา

“ท่านประมุข” จ้าวอู๋หันหน้ามามองเขา

“ไม่เป็นไร” ฉินเส้าอวี๋โบกไม้โบกมือ ก่อนจะจับตามองห่อแปดเขียนที่อยู่เบื้องหน้าต่อ

จ้าวอู๋ “อันที่จริงข้าน้อยอยู่ที่นี้คนเดียวก็พอแล้วขอรับ หากมีความเคลื่อนไหวผิดปกติอะไร ข้าน้อยจะไม่ปล่อยให้เด็ดลอดไปเด็ดขาด”

“ข้ารู้” ฉินเส้าอวี๋เอ่ย แต่กลับไม่มีท่าทีว่าจะขยับเขยื้อนไปไหนแม้แต่น้อย

จ้าวอู๋ส่ายหน้าอยู่ในใจ แต่ไม่ได้กล่อมให้เขากลับไปอีก

เสียดายที่คำคิดนี้ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ รอบด้านเงียบสังกัดโคมไฟโยกไหว มีเสียงร้องของจ๊กจั่นแว่วมาจากยอดไม้เป็นระยะ ช่างสุขสงบรื่นรมย์เสียนี้กระไร!

ทว่าชายวัยกลางคนก็ไม่ได้ปรากฏตัว เนื่องจากยังกินของที่ขโมยไปเมื่อไม่กี่วันก่อนไม่หมด!

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น บรรดาคนของวังจุยอิงต่างก็เปียกน้ำค้างกลับไปกินมื้อเช้าในที่พำนัก แต่ไม่มีใครกล้าเปิดปากสนทนากันสักคน

นั่นก็เพราะท่านประมุขดูท่าทางหงุดหงิดเอาமாக ๆ! จึงไม่มีใคร

อาจหาญถามว่าคืนนี้ต้องคอยจับตามองต่ออีกหรือเปล่า!

เนื่องจากคำตอบมันชัดเจนแจ่มแจ้งอยู่แล้วอย่างไรเล่า!

หนึ่งราตรีผ่านไป ตามด้วยอีกหนึ่งราตรี แล้วก็อีกหนึ่งราตรี ในที่สุดก็มีคนป็นกำแพงเข้าไปในหอแปดเหลี่ยมด้วยท่าที่ลับ ๆ ล่อ ๆ ในคืนที่สามนี้เอง

ฉินเส้าอวี่กับจ้าวอู่สบตากัน แล้วจับจ้องลานเรือนั้นด้วยใจจดจ่อสงบนิ่ง

ผ่านไปเพียงไม่นาน คนผู้นั้นก็แบกท่อผ้าออกมาจากห้องครัว ก่อนจะล้ำแดงวิชาตัวเบาแผ่นหนึ่งไปอย่างรวดเร็ว!

ฉินเส้าอวี่ยิ้มเย้น “มีกำลังภายในจริง ๆ ด้วย”

ห้องราตรีบอยครั้งเช้า จะอย่างไรก็ต้องได้ประสพกับผีสิง

หนนี้ดูซิว่าเจ้าจะหนีไปไหน

เป็นร้านสมุนไพรจี่เหรินที่อยู่ข้างแม่น้ำซึ่งส่ายทางทิศตะวันตกของเมือง “รู้ภูมิหลังหรือไม่” ฉินเส้าอวี่ถาม

ก่อนหน้าขั้นตอนที่เล่นเขียนหลังเพิ่งถูกจับตัวไป ทางวังจู่ยี่อิงได้ตรวจสอบชาวบ้านในเมืองทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว “ถ้าแก่นามว่าซุนต้า มายังเมืองฉยงฮวาเมื่อเจ็ดปีที่แล้วขอรับ เห็นบอกว่าบ้านเกิดประสบอุทกภัยจึงลี้ภัยมาที่นี่ มีนิสัยเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่ค่อยไปมาหาสู่กับเพื่อนบ้านเท่าไร”

ฉินเส้าอวี่ “พรงี้แะไปจวนว่าการก่อน หาข้ออ้างเข้าไปตรวจสอบสักรอบ จำเอาไว้ว่าอย่าแหวกหน้าให้หูตื้นเป็นอันขาด!”